

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့
ငွေဦးဒဏ္ဍာရီ

ကောင်းရွက်စိမ်း

(၁)

လေယာဉ်ပေါ်မှ နေ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်တွင် သူ့ရင်ထဲ၌ ဘယ်လောက်ဆွတ်ပျံ့သွားသလဲဆိုတာ နှိုင်းစရာတောင် မရှိချေ။ ထို့အတူ ဘုရားနှင့်တစ်ဂုဏ်းတည်းထား၍ ရိုသေမြတ်နိုးရသော မိဘနှစ်ပါးကို သတိရမိသွားလျှင် ပိုလို့ ပင် တိုး၍ သတိရ လွမ်းမောဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

လေယာဉ်ကြီးကတော့ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ထိုးဆင်းကာ ပြေးနေပြီဖြစ်သည်။ ။ လေယာဉ်ရပ်သွားလျှင် သူသည် ဘာမှ သယ်စရာမရှိသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်ကြီး ဦးသစ် ဒီမှာ ကွ"

ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သူများကြားတွင် ဦးသစ် အရပ်ကြီးက ထင်းထွက်နေသဖြင့် သူ ချက်ချင်း တွေ့သွားခဲ့ပြီ။ လေးနှစ်တာကာလမျှ ကွဲကွာနေသော သူနှင့် ဦးသစ်သည် ရင်ချင်းအပ်ကာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်မိကြ၏။

"နေကောင်းတယ်နော် ဦးသစ်"

"မင်းနဲ့ တိုင်ကွမ်ဒို တစ်ပွဲလောက် ပြိုင်နှိုင်းပါသေးတယ်ကွာ"

"ဟား.. ဟား.. ဟား.. လေကတော့ မလျှော့ဘူးကွာ"

"ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များများ ပါလို့ လဲ၊ မဟေသီကတော့ သူ့အတွက် သေတ္တာတစ်လုံးမှ သပ်သပ်မပါရင် မင်းနဲ့ မခေါ်တော့ဘူးဆိုပဲ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မရွေးဘဲ ထားမှ "

သူက ပြောင်စပ်စပ် ပြောကာ လျှာထုတ်ပြလျှင် ဦးသစ်က သူ့ဇက်ပိုးကို နောက်ကနေ ဆောင့်တွန်းပစ်လေသည်။ ။

"မင်းကတော့ကွာ အဲဒီအကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူးကိုး"

သူက ဦးသစ်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီးလျှင် အိတ်တွေ ရွေးရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ တန်းစီစောင့်နေရခိုက် တစ်နေရာမှ လက်ပိုက်လျက် စမတ်ကျကျ ရပ်နေသော ဦးသစ်ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက် ပြုံးမိသည်။ ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ဦးသစ်သည် နှစ်ဆယ်ကို တော်တော်ကျော်စ လူငယ်တစ်ယောက်လို နုပျို၍ စတိုင်လ်သွက်တုန်း ဖြစ်၏။ ။

ကြည့်ဦးလေ။ ။ Alter ရုပ် ဗေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် အဖြူရောင်စတိုင်လ်ပန်ကို အင်မတန် အချိုးကျစွာ တွဲဝတ်ထားသော စတိုင်လ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူတစ်ယောက်ကို ဒါ သူ့ဦးလေးပါဆိုလျှင် ဘယ်သူက ယုံချင်မှာ လဲ။ သူနှင့် ဆယ့်သုံးနှစ်မျှသာကွာသော ဦးသစ်သည် အဲဒီလို မထင်ရလောက်အောင်ကို လူငယ်ဆန်လျက် ချောမောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ။

ဒါဆို သူကရော..။ အင်း.. ဒီလိုပြောတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပိုပြောတယ် ဖြစ်ရဦးမည်။ သူများ တွေကတော့ သူ့ကို သစ်မင်း (ဦးသစ်) အငယ်စားလေးဟု ပြောရအောင်ကို ဦးသစ်နှင့် ဆင်သည်။ ။ သို့သော် သူက မေမေ့ဆီက အဝါရောင်ပြေးသော အသားအရေကို လက်ဆောင်ရထားခဲ့လေရာ ယောက်ျားတန်မဲ့ အတော်အသားလှတဲ့ ကောင်ဟု အမြဲ ဝေဖန်

ခံနေရတာ ဖြစ်၏။

လူပျိုဖော်ဝင်ခါစကတည်းက ဦးသစ်နှင့်အတူ အားကစားလုပ်ခဲ့သည့် မိုး ဆယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်မှာ တင် သူက တော်တော်ကို စတားဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း၊ အဝါနွယ်သော အသားအရည်နှင့် ဖစ်တင်တီရှပ် ဝတ်ထားလျှင် ကောင်မလေးတွေ ရင်ခုန်ရသော ရင်အုပ်တောင့်တောင့်တို့ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြသော ကောင်မလေးတွေကလည်း ရောက်လေရာတိုင်းမှာ ..။

သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် မိန်းမတွေကို သူ အပျော်တွဲဖို့ ရာတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

"နာမည် ပြောပါ"

"ဗျာ.. ဪ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းရွက်စိမ်းပါ ခင်ဗျာ"

အတွေးထဲမှာ မျောချင်တိုင်းမျောနေစွာဖြင့် သူ့အလှည့်ရောက်တာတောင် ဂရုမပြုမိနိုင်တော့။ အဓိက သူ့ရင်မှာ အပျော်တွေ စိုးမိုးနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အကြာကြီး ခွဲခဲ့ရသော အမိမြေနှင့် ဒီလောကကြီးထဲမှာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာရာဖြစ်သည့် ဦးသစ်ကို တွေ့ရခိုက် သူ့ရင်ထဲ၌ တလိုမ့်လိုမ့် ပျော်နေတာ ဖြစ်လေသည်။

ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွားလျှင် သူက လက်ဝှေ့ချိန်လုံးကိုဆွဲလျက် ဦးသစ်ထံသို့ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းလာခဲ့သည်။

ဦးသစ်က တစ်လုံးကို ကူဆွဲပေးရင်းမှ ...

"အားပါ အများကြီးပါပဲလား၊ မဟေသို့အတွက်တွေလားကွ"

"သူ့အတွက် နည်းနည်းပါဗျာ။ ဦးသစ်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ။ ဒီမှာ သိပ်မရတတ်တဲ့ ဖိပန်တို့၊ အင်္ကျီတို့ ပေါ့။ ဪ.. ဦးသစ် ကြိုက်တဲ့ Swit

ch ARMY ရေမွှေးလည်း ပါတယ်နော်..

အများကြီးပဲ"

"သင့်ခံကွာ။ အဲဒီကောင်က ဒီမှာ ရှာဝယ်လို့ သိပ်မရချင်တော့ဘူး"

သူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ စကားတပြောပြောဖြင့် ကားပါကင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဦးသစ်က လင်ခရူဆာအနက်ရောင်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ တင်လျက်ရှိသည် ။ သူက ကားကို ကိုင်တွယ်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်းမှ ...

"ဦးသစ်ကားကြီးက အခန့်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုအခန့်တွေ မစီးချင်ဘူး။ မကြိုက်ဘူး"

"ကဲ.. မစီးချင်လည်း အခုတော့ လိုက်စီးလိုက်ဦး၊ တက်.. ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ"

"အာ.. အိမ်ကိုပေါ့။ ဘယ်ကို သွားရမှာ လဲ"

ဦးသစ်က ကားကို လေဆိပ်ထဲမှ ချိုးကွေ့ထွက်လာရင်း သူ့ကို ရိတ်တိ ပြုံးကြည့်လျက်..

"သိဘူးလေကွာ။ မဟေသီ မိဖုရားလေးထံ အရင်ဆုံး အခစားဝင်ဦးမလားလို့ လေ"

"ကျွတ်.. ဒါတွေက ကိတ်မုန့်အပိုင်းအစလေးတွေပါ ဦးသစ်"

"ဟေ့ကောင်.. မူရင်းပဲ ပြောကွာ၊ A piece of cake ဆို ပြီးပြီပေါ့။ မင်းပြောတဲ့ ပုံကို ငါ့မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်တာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ခဲနေသလိုပဲ"

သူက ဦးသစ်ရဲ့ စကားကို တဟားဟား အော်ရယ်ပစ် လိုက်လေသ

ည် ။ သူတို့ တူဝရီးနှစ်ဦး တွေ့လျှင် ဘယ်တော့မှ မပျင်းရ။ ဦးသစ်ဟာလည်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အမြဲသစ်နေသူတစ်ဦးမို့ သူ့အတွက်တော့ အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခေါ်ထားသလိုကို ပျော်ရွှင်မှုရတာ ဖြစ်၏။

သူက မမြင်တာကြာပြီဖြစ်သော မြင်ကွင်းများကို တမေ့တမော လှမ်းကြည့်ရင်း..

"မျက်လုံးထဲမှာ အရာရာဟာ သစ်ပြီး တောက်နေတယ်နော် ဦးသစ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရော ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲတာတွေ ရှိလဲ"

"ပြောင်းလဲတာတော့ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ တော်တော်ပူလာတာပဲကွာ"

"မိုးမရွာဘူးလား"

"မိုးလည်း ရွာတာပဲ၊ ပူတာကလည်း ပူတာပဲ"

"အဲဒါ ဦးသစ် ရေမွှေးဆွတ်လို့ "

"ဟ.. ဘာဆိုလို့ လဲကွ"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ စက်ရုံကထွက်တဲ့ မီးခိုးငွေ့၊ ကားက အိပ်ဇောငွေ့တွေနဲ့ ရေမွှေးရဲ့ ဓာတ်တွေက လေထုကို ညစ်ညမ်းစေတယ်၊ အိုဇုန်းလွှာကြီးမှာ အပေါက်အပြဲတွေများ လာတော့ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်ကုန်တာပေါ့"

"ဟေ့ကောင် စကားကြီးစကားကျယ်တွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ကွာ"

"အင်းလေ.. ရန်ကုန်မှာ ပူတာ အေးတာက ကျွန်တော့်အတွက် အရေးမပါပါဘူး။ ကျွန်တော် နေရမဲ့နေရာလေးက ဆယ်နှစ်ရာသီ AirCon ဖွင့်ထားတဲ့ နေရာလေး"

သူက ကြည်နူးစွာပြောရင်း ပြုံးလိုက်ကာ သူနေရတော့မည့် မြို့လေးကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်၍ လာသည်။ ။ ရာသီအလိုက် ပြောင်းလဲဖူးပွင့်သော ပန်းမန်တွေနှင့် တစ်မြို့လုံးကို မွေးပျံ့အေးချမ်းစေသော ပြင်ဦးလွင်မြို့လေးကို သူက အလည်အပတ်သဘောမျိုး သွားရောက်ရမှာ မဟုတ်ချေ။

ဖေဖေမဆုံးခင်က သူ့ကို ဂျပန်ရို စားသောက်ကုန်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်သင် ပညာသင်ဝန်ထမ်းအဖြစ် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ။

ပထမပိုင်းတော့ သူက ရိုးရိုးဝန်ထမ်း၊ နောက် သူ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုနှင့်အတူ တစ်ဖက်မှာ လည်း ဂျပန်စာကို လေ့လာလိုက်စားကာ ကျွမ်းကျင်လာမှုတွေကြောင့် ဝန်ထမ်းဘဝကနေ၍ စူပါဗိုက်စာ ဖြစ်လာသည်။ ။ နောက်ထပ် ဒုတိယမန်နေဂျာ။ ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေ ကြာညောင်းသွားခဲ့သည်။ ။

နောက်တော့ ထိုကုမ္ပဏီကြီးက မြန်မာပြည်မှာ ကော်ဖီစေ့ကို သုတေသနလုပ်လျက် ပြင်ဦးလွင်မှာ ကိုယ်တိုင်စိုက်၊ ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီမစ်တွေ ထုတ်တော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းတစ်ခုကတော့ သူဟာ အဲဒီစက်ရုံရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာမည့်သူတစ်ဦးပင်။ မြန်မာပြည်စက်ရုံရဲ့ ရှယ်ယာတစ်ဝက်ကို သူ့ဝင်ငွေရော၊ ဖေဖေရဲ့ ငွေတွေနဲ့ ရောပါ ပေါင်း၍ ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

သူ ဂျပန်မှာ စက်ရုပ်တစ်ရပ်လို အလုပ်လုပ်စရာမလိုတော့။ ။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေမှာ ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်ဖြင့် ဝီဝီပြင်ပြင် အစွမ်းပြ၍ ရတော့မည်။ ။ အဲဒီထံမှာ ပဲ ဖေဖေဆီက အီးမေးလ်တစ်စောင် ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

"သား..

မင်းလည်း မငယ်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းကို ရေခြားမြေခြားက

မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားမှာ ကို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ မင်းကို ဖေဖေ မဟေသီနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်။ သား သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကို သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ထားချင်တယ်။ သား ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ သားရဲ့ သဘောထားကို အကြောင်းပြန်ပါဦး။"

သူက အီးမေးလ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် အကြောင်းပြန်လိုက်သည် ။ မဟေသီနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကို သဘောတူပါသည် ဟု ။

မဟေသီဆိုတာ အခုမှ သိရသောသူလည်း မဟုတ်ချေ။ ဟိုးငယ်ငယ် လေးတည်းက သူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရသောသူ။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ အန်ကယ်မင်းအောင်ရဲ့ သမီး။ ရုပ်ရည်၊ ပညာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည် ။ မဟေသီကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ထက် မေမေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက သူတို့ တူပရီးကို စောင့်ရှောက် ပညာသင်ပေးလာသည် ။ ဖေဖေကျေးဇူးတွေကို သူဆပ်ချင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည် ။

သိပ်မကြာသော အချိန်တွင်းမှာ ဖေဖေက သူ့ထံသို့ ကြေးမုံနှင့် မြန်မာ့အလင်းပါ စေ့စပ်ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းလေးတွေ ပို့လာခဲ့သည် ။ သူ စေ့စပ်ပြီးပြီပေါ့။ သို့သော် ထင်မှတ်မထားသော ကံကြမ္မာရဲ့ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုက စေ့စပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ဖေဖေတစ်ယောက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့လေသည် ။

အဲဒီအတွက် သူ မယုံနိုင်စွာဖြင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသည် ။ ဖေဖေရဲ့ ဈာပနကိုလည်း မမီသဖြင့် သူ ပြန်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

ဒီလိုနှင့် ဂျပန်မှာ နောက်ထပ်တစ်နှစ် ထပ်ကြာခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး မဟေသီရဲ့ မိဘတွေကို အားနာတာကြောင့်ရော၊ ကုမ္ပဏီကလည်း သူ့ကို

မြန်မာပြည်မှာ ဦးစီးကွက်ကဲတော့ဖို့ အထပ်ထပ် ပြောလာတာကြောင့် ရော၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖြေသာပြီဟု ထင်တာရောကြောင့် သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

"ဦးသစ် ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ ပြင်ဦးလွင်မှာ လိုက်နေပါလား"

"ငါ့အလုပ်တွေက ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲကွ"

"ဦးသစ်အလုပ်က အချိန်မှန် ရုံးတက်ရုံးဆင်းနေတာဆိုတော့"

ဦးသစ်က အရင်တုန်းကတော့ ဂျပန်က ကားတွေကို တင်သွင်းတာဖြစ်သည်။ ။ အခုတော့ တိုက်ခန်းတွေငှား၊ ခြံတွေငှား၊ စားသောက်ဆိုင်နှစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေနေသောသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးပေါက်လာလျှင် ကားဝယ်ရောင်း ထလုပ်လျက် တစ်ခါတလေကျရင်လည်း ဘာမှ မလုပ်။ သူကတော့ ဦးသစ်ဘဝကို ပျင်းလှလေသည်။ ။

"ဦးသစ် မိန်းမမယူသေးဘူးလား"

"မင်းပဲ ယူပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့ ဝယ်လိဒ်ကို ဘယ်တော့လောက်လုပ်မယ် မှန်းထားလဲ"

သူက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြရင်း...

"အမှန်တော့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မဟေသို့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း စေ့စပ်ထားတာ တစ်နှစ်တောင် ရှိပြီဆိုတော့ လောချင်လာမှာ ပေါ့..

အဓိကက ယောက္ခမလောင်းတွေပါဗျာ၊ သူတို့ က ကဲနေတာ။ ကျွန်

တောင့်စိတ်ထင် နှစ်လအတွင်းတော့ ဖြစ်မြောက်သွားမှာ ပဲ"

"မင်းတောင် ဘာလိုလိုနဲ့ အိုတော့မှာ ပဲ"

သူက ကားမောင်းနေသော ဦးသစ်ရဲ့ ပခုံးကို မနာအောင် လှမ်းထိုးမိသည်။ ။

"ဦးသစ်ရော လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မှာ လား၊ ရှာဦးလေ"

"ငါက ရှာဖွေရတဲ့ အချစ်ကို မလိုချင်ဘူးကွ"

"အလဲ့.. မှတ်သားစရာပါလား။ ဒါဆို ဘယ်လိုအချစ်ကို လိုချင်တာလဲ"

ဦးသစ်က သူ့စကားကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း..

"အချစ်ဆိုတာ ကြီးကျယ်သလောက် ပကာသနမရှိတဲ့ အရာတစ်ခုပါကွာ။ ကိုယ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မျှော်လင့်ထားပေမဲ့လည်း သူက မသိမသာ ရောက်ချင်ရောက်လာတာ..

"တချို့သူတွေအတွက်ကျတော့ အချစ်က ချုံ့ခိုပြီး ရောက်လာတတ်တယ်"

"ဦးသစ်ရဲ့ ခိုင်တွေက မိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ကြုံတော့မယ် မထင်ဘူး"

"အေးကွာ.. မဟေသီနဲ့ တော့ မင်း ပျင်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဦးသစ်ရဲ့ စကားကြောင့် သူက မဟေသီကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သွားခဲ့သည်။ ။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်ထားသော သူမသည် သူ့ကိုဆိုလျှင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပူဆာတတ်၊ စိတ်ကောက်တတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

သူမ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သိပ်မကြာသောအချိန်တစ်ခုမှာ သူမ က သူ့ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်လာတော့မည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အ တွက် အရေးပါသော သူတစ်ယောက်လိုပဲ သူ့အတွေးထဲမှာ မှတ်ယူထား ခဲ့ပါသည်။ ။

"ရွက်စိမ်း အရမ်းချောလာတယ် သိလား"

မဟေသီက သူ့နံဘေးမှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်လျှင် သူ တွ နံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူမ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံးက သူ့ကို ပစ်တိုက်မတတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ ထိုင် နေတာကလည်း သူတို့ အိမ်ထဲမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်ကြီး။

အင်း.. အန်ကယ်မင်းအောင်နဲ့ အန်တီရွှေဝါတို့ များ ဆင်းလာရင် တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

"မဟေသီ ဟိုဘက် နည်းနည်းတိုးပေးပါလား"

မတတ်နိုင်ချေ။ သူ့မိဘတွေ ဆင်းလာလို့ မြင်သွားခဲ့ရင် သူတို့ သမီး တော့ ထင်မှာ မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုပဲ လက်သွက်တယ်ဆိုပြီး ဘိုးတော်က ရာဇာနေဝင်းစတိုင်နဲ့ အော်နေမှာ ။

သူ့စကားကြောင့် မဟေသီရဲ့ မျက်နှာ ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားခဲ့သ ည် ။

"ဟင်.. ဘာလို့ လဲ"

"ဟို.. ဟိုလေ။ မဟေသီကို အားနာလို့ ပါ"

"ဟင်.. ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ"

"အင်း.. အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ။ ဟို ကိုယ်က ရေမချိုးတာ ကြာပြီ မဟေသီရဲ့ .. အဟဲ"

မဟေသီသည် သူ့စကားကြောင့် ဆိုဖာပေါ်မှ ချက်ချင်းပင် ခုန်မတတ် ဖြစ်သွားလျက် တစ်ဖက်သို့လည်း အလိုလို အော်တိုမစ်တစ် ရွှေ့ပြီး သား ဖြစ်သွားလေသည် ။

"ရွက်စိမ်းက ရေမချိုးတာ ကြာပြီ ဟုတ်လား။ ဘာလို့ လဲ"

"ဪ.. ဟို ဂျပန်မှာ က အရမ်းအေးတယ်မဟုတ်လား။ အရမ်းအေးတော့ ရေသိပ်မချိုးဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအကျင့်က အခုထိ ပါလာတယ်။ ဒီမှာလည်း မိုးအေးနေတော့ မေ့ပြီး ဂျပန်မှာ လိုပဲထင်ပြီး ယောင်ယောင်ပြီး ရေမချိုးဖြစ်တာ.. အဟင်း ဟင်း"

သူ့စကားကို မဟေသီက ပေါ်တင်ကြီးပင် နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လေသည် ။

"ရွက်စိမ်းကလည်း ဟယ်၊ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေ။ မဟေသီက အသန့်အရမ်းကြိုက်တာ၊ ဒုက္ခပါပဲနော်"

ရေချိုးဖို့ တောင် မေ့နေရတယ်လို့ ။ ကဲ.. ကဲ.. နောက်ဆို မဟေသီ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းလှမ်း သတိပေးမယ်၊ ဟုတ်လား"

သွားပြီ။ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်ပြီ။ နဂိုကမှ လေဒီဖုန်းဘွဲ့ရထားသော မဟေသီတို့ အတွက်တော့ အကွက်ကောင်းရသွားပြီဖြစ်သည် ။

သူသည် ခပ်မြန်မြန်ပင် လက်ပစ်ဘောက်ကို ကာကွယ်လိုက်ရသည် ။

"ရပါတယ် မဟေသီရဲ့ ။ နောက်ဆို ကိုယ် မမေ့တော့ပါဘူး။ ဦးသစ်"

ရှိပါတယ်။ သူကလည်း ပြောပါတယ်။"

"အင်း.. ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ။ ရေချိုးဖို့ တော့ အမြဲသတိရှိပါစေ နော်။ ဟင်း.. မဖြစ်ပါဘူး။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ရွက်စိမ်းကို ကောင်း ကောင်း ထရိန်နင် ပေးဦးမှ ပါ။"

အင်း.. မျက်ခုံးကတော့ လှုပ်ချင်နေပြီ။ သူသည် စိတ်ညစ်စွာနှင့်ပင် မဟေသီရဲ့ မိဘတွေကို အမြန်ရောက်လာပါစေ ဆုတောင်းရ၏။ အရေး ထဲမှာ ဘိုးတော်နှင့် ဘွားတော်ကားပေါ်ကို မလာတော့ချေ။

သူ့အစီအစဉ်ကား လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ဆွေးနွေးကာ မြန်မြန် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလည်း နားအေးတာပဲဟူ၍ ဖြစ်၏။ နို့မို့ဆို တစ်နေ့တစ် မျိုး ပညာပြနေသော မဟေသီရန်က လွတ်မှာ မဟုတ်တော့။ တော်ကြာ ဟိုဟာ၊ တော်ကြာ ဒီဟာနှင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတတ်သော မိန်းမတို့ အကြောင်းကို မဟေသီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တင် နောကျေ၍ နေချေပြီ။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ မဟေသီရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ရောက်ရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"မောင်ကောင်းရွက်စိမ်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလားကွ"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူး အန်ကယ်"

"အေး.. မင်းဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အန်ကယ်တို့ ကိုပဲ မိဘအရာ ထားပေါ့ကွာ။ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းပေါ့..

လက်ထပ်ပွဲကိုရော မင်းဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ"

"အန်ကယ်တို့ စိတ်တိုင်းကျကိုပဲ ကျွန်တော် အကုန်လိုက်လျော့ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ် ခင်ဗျ"

ဒီစကားကို ကြားလျှင် သူတို့ သားအဖသုံးယောက်ကတော့ သဘော ကျစွာဖြင့် မျက်နှာတွေက အသီးသီး ပြုံးသွားကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူကိုယ်တိုင် အတိအကျသိတာ ဖြစ်သည်။ ဘာအစီအစဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်မဝင်စား၊ ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး လုပ်မ ယ်ဟု လည်း မတွေးချင်။

အမြဲတွေးနေခဲ့ရသော ဦးနှောက်ကို သူ ဒီထက် မညှဉ်းပန်းချင်တော့ တာလည်း ဖြစ်သလို မဟေသီနှင့်လည်း အပြိုင်စကား မပြောချင်တာ တွေ့ကြောင့်လည်း ပါသည်။

"အန်ကယ်တို့ ကတော့ လက်ထပ်ပွဲကို ဒီနှစ်လလောက်အတွင်းမှာ ပြီးအောင် လုပ်ချင်တယ်ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရက်ရွေးပါ အန်ကယ်။ ဟိုတယ်လ်ဒိတ်ယူလို့ ရအောင်လို့ ပါ"

"ရက်ကတော့ သမီးနဲ့ မေမေ ဗေဒင်ဆရာဆီမှာ သွားရွေးရမှာ ဖေ ဖေ၊ အဲဒါပြီးမှ ပြောလို့ ရမှာ "

မဟေသီက ကြားထဲက ဝင်ပြောတာ ဖြစ်၏။ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း..

"ဟုတ်ကဲ့။ မင်္ဂလာပွဲကို အန်ကယ်တို့ စိတ်တိုင်းအကျဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုတော့ ဘာမှ ထည့်မတွက်ပါနဲ့ ။ ကျွန်တော် တို့ က ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲဆိုတော့ ဦးသစ်ရော ကျွန်တော်ရော က ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး အန်ကယ်...

မဟေသီက မိတ်ကပ်ကိစ္စ၊ အဝတ်အစားကိစ္စ အားလုံး ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ။ ကိုယ့်ကို လိုတယ်ဆိုရင်လည်း အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်လိုက် "

သူ့စကားတွေက မဟေသီက ပါးစပ်မပိတ်နိုင်အောင်ပင် ကျေနပ်နေလေသည်။ ။

"မဟေသီက မင်္ဂလာပွဲကို နှစ်ပွဲလုပ်ချင်တာနော် ရွက်စိမ်း၊ ဝယ်လိဒင်ကတစ်ပွဲ ဒင်နာကတစ်ပွဲပေါ့"

"ရပါတယ် မဟေသီရဲ့ ။ ကြိုက်တဲ့ နေရာကိုသာ ပြောပါ"

"ဧည့်ခံပွဲမှာ တော့ မြန်မာဝတ်စုံပဲ ဝတ်မှာ ပါ။ ဗေဒါဈောလေး ဝတ်မှာ ။ အဲဒီတော့ ရွက်စိမ်းလည်း ပုဆိုးကို အဲဒီအရောင်ပဲ မှာ ရလိမ့်မယ်"

ဗေဒါရောင်မကလို့ နန္ဒင်းရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွေးချေးရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်တာသာ ဝတ် အမိရေ။ သူက စိတ်ထဲကနေ၍ ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ အပြုံးတစ်ခုကို မချွတ်စတမ်း တပ်ဆင်ထားရင်း...။

"ရတယ်.. ရတယ်.. မဟေသီ သဘော"

"ဒါဆို မင်္ဂလာဝတ်စုံက အပ်တော့မယ်။ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာတွေက နှစ်လလောက် ကြိုအပ်မှ ။ ရွက်စိမ်းအားတဲ့ တစ်နေ့လောက် သွားမယ်လေ၊ မနက်ဖြန် အားမလား"

"အင်း.. အားပါတယ် မဟေသီရဲ့ ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းကတော့ ကိုယ်အားတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျရင်တော့ ကိုယ် ပြင်ဦးလွင်ကို ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်"

"ဟယ်.. မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ သွားလို့ မရဘူးလား"

"မရဘူးလေ။ ကိုယ် အဲဒီကို တစ်ခေါက်မှ သွားမကြည့်ရသေးဘူး။ အဲဒီက GM ကလည်း အချိန်စေ့လို့ ဂျပန်ကို ပြန်ရတော့မှာ ။ သူမပြန်ခင် ကိုယ့်ကို လွှဲတန်တာလွှဲ၊ ပြတန်တာ ပြပြီး ထားခဲ့မှာ ။ သိပ်မကြာပါဘူး။

တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ပါပဲ"

"အင်းလေ.. ဟုတ်တာပေါ့။ မောင်ရွက်စိမ်းက ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာကို တစ်ခါမှ မရောက်သေးဘူး ဖြစ်နေတာကိုး..

မင်း ဘယ်တော့လောက် ခရီးထွက်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ"

"ကျွန်တော် နောက်တစ်ပတ်လောက် သွားမယ် အန်ကယ်"

"မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ အန်ကယ်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း တစ်ယောက်တည်း ခရီးကလည်း နည်းနည်းဝေးတော့ ကျွန်တော် မန္တလေးကိုပဲ ဖလိုက်နဲ့ သွားပါမယ်။ ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှာ ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းတွေ လာကြိုလိမ့်မယ်"

"အင်းလေ.. အဲဒါက ကောင်းပါတယ်။ ခရီးဝေးမောင်းရတာ ပင်ပန်းပါတယ်"

"ဒါဆိုလည်း အန်တီနဲ့ သမီး မင်္ဂလာရက် ရွေးထားလိုက်မယ်လေ။ မင်းပြန်လာတော့ ဟိုတယ်မှာ ဘွတ်ကင်ချိတ်ကြတာပေါ့။ အဲဒါရမှ ပဲ ဖိတ်စာကိစ္စ စီစဉ်ကြမယ်လေ"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကောင်းပါတယ်"

သူက ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဟုတ်ကဲ့ချည်းသာ လိုက်လျက် ကောင်းပါတယ်ဟု သာ ပြောခဲ့တာကို ဦးသစ်က ပြန်သိသွားလျှင် သူ့ကို ရေရေလည်လည်ပင် ရှုတ်ချသည် မှာ မရခင်တည်းက ကြောက်နေရတဲ့ ကောင်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည် ။

သူက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်မို့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလျက်..

"ကျွန်တော်က ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးသစ်ရ၊ ဦးနှောက်ပြေးတာ နားလည်လား"

"နားမလည်ပါဘူး။ မင်းက ဟိုက ဘာပြောပြော ပုတ်သင်ညို့ လုပ်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟ.. အဲဒါ ဘယ်လောက်နားအေးတုံး ဦးသစ်ရ၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဦးနှောက်ခြောက်မှ မခံချင်တာ။ အခုဟာက သူတို့ ဟာသူတို့ အကုန်စီစဉ်သွားတာ၊ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ဆို ပို့ရုံပဲ။ ဝတ်စုံလည်း သူဝတ်ချင်တာဝတ်၊ သူ့သဘောလို့ ပြောတော့ ပြီးသွားရော။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေရဖို့ က အဓိကပဲ..

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကတည်း အရမ်းဇယားရှုပ်တာပဲဗျာ။ ချဲ့ရင်ချဲ့သလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်အလိုဆို ဘာပွဲမှ ကို မလုပ်ချင်တော့တာ"

"အေးလေ.. ငါတို့ က ဆွေမျိုးတွေလည်း အဲလောက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကို ငဲ့ရဦးမှာ ပေါ့"

"ဟင်း.. ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မြန်ပြီးချင်နေပြီဗျာ"

"ဟ.. ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ လောလှချည်လား။ အတူတူနေချင်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"တော်ပါဗျာ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကြီးကို မြန်မြန်ပြီးချင်နေတာက စိတ်ရှုပ်လို့ဗျ"

ဦးသစ်သည် သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်လာလျက်..

"မင်းက တစ်မျိုးပါပဲလား ရွက်စိမ်း။ မင်း မဟေသို့ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ရော ရှိရဲ့ လား"

"အင်း.. သူ့ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ရှိမရှိ ဆိုတာထက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် တာဝန်တစ်ခု လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိမျိုးပဲ ရှိနေတယ် ။ ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးပေါ့..

ဖေဖေ ရှိရင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဒီထက် အီမိုရှင်နယ်လ်ဖြစ်မှ သေချာတယ်။ အခုတော့ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ။ ဒီမင်္ဂလာပွဲကိုလည်း မြန်မြန်ပဲ ပြီးချင်နေတယ် ဦးသစ်ရာ။ အဲဒါပဲ"

ဦးသစ်က သူ့ကို တစ်ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့် လာပြီး တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန်ဖြင့် မပြောတော့ချေ။

ခဏကြာတော့မှ အခုနက ရည်ရွယ်ဟန်မတူသော စကားတို့ ကို ပြောသည် ။

"ငါနဲ့ မင်း ဘယ်တော့လောက် ပြင်ဦးလွင်ကို တက်မလဲ"

"နောက်တစ်ပတ်ပဲ ဦးသစ်ရာ။ အဲဒီက ပြန်လာမှ ပဲ ဟိုတယ်ဒိတ်ကိစ္စတို့၊ ဖိတ်စာကိစ္စတို့ စီစဉ်မယ်..."

ခဏပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ဟိုကို လုံးဝမရောက်သေးဘူးဖြစ်နေလို့ မျက်နှာခဏသွားပြမှာ "

"ဖလိုက်နဲ့ ပဲ သွားကွာ။ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်"

"ဖလိုက်နဲ့ ပါပဲ။ ဦးသစ်ကလည်း လိုက်ခဲ့ပါဆိုဗျာ၊ ခဏပဲဟာ"

"ဟေ့ကောင်... ခဏမှီလို့ မလိုက်ချင်တာကွ။ အလကား နောက်တာပါကွာ။ ရက်စတော့ရင့်တွေမှာ ထိုင်တဲ့ ငါ့ဘော်ဒါက ခရီးတစ်လလောက် ထွက်သွားလို့ သွားကြည့်ပေးနေရတာ..."

မအားလို့ ပါကွာ။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ဒီဆိုင်တွေက ပစ်ထားလို့ မှ မရတာ။ တောက်လျှောက် သူက ကြည့်ပေးခဲ့ပြီး ငါ့အလှည့်ကျမှ တစ်လ လေးတောင် ဖင်မြဲမကြည့်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ..

စိတ်ချပါကွာ။ ငါက ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ Life Style ကို နှစ်သက်ပါတယ်။ နောက်ကျ မင်းနဲ့ လာနေမှာ ပါကွာ"

"ပြောတာလည်း မင်းပါပဲ"

သူ့စကားကို ဦးသစ်က သဘောတကျပြုံးရင်း ဖုန်းကို ကောက်နှိပ်ကာ သူ့အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စကို ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးနေခဲ့သည် ။

လေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားလျှင် သူက ပြင်ဦးလွင်ရှိ စက်ရုံကို အကြောင်းကြားကာ သူ လာမည့်နေ့ရက်နှင့်အချိန်တို့ ကို ပြောပြလိုက်သည် ။ စက်ရုံက မြို့နှင့်ငါးမိုင်ခန့် ဝေးသည့်နေရာလောက်မှာ တည်ထားတာမို့ သူက အဲဒီမှာ မတည်းဖြစ်တော့ဘဲ ဟိုတယ်တစ်ခုခုကိုသာ ဘွတ်ကင်ချိတ်ခိုင်းလိုက်တော့သည် ။ ဒီလိုနှင့် သူ ခရီးသွားမည့် ကိစ္စမှာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် လွယ်ကူချောမွေ့စွာ ပြီးစီးသွားတော့တာ ဖြစ်တော့သည် ။
